

Hvussu leingi rindaðu tit fyrri neytafrælsið?

— Vit rindaðu, til jarðarráðið tók hetta ökið til brennistöð.

— Hvussu er nú?

— Nú rinda vit einki, tí vit hava ikki hagafrælsi longur. Tá ið brennistöðin og idnaðarökið her uppi varð gjørt, mistu vit frælsið.

Merkja tit nakað til at brennistöðin er her?

— Ikki so nógv nú, men tað var grúlligt tvey tey fyrstu árin. Tá osaði so nógv. Eitt árið eg kom niðan á trøðna, var osurin so tjúkkur, at eg fekk ikki mjólkað kúnni. Roykurin luktaði nakað sum svávl; og tað var so tjúkt, at kúgvín stóð og hostaði. Hon vildi ikki standa still, tí hon vildi kvalast, so eg mátti bara gevast og fara oman aftur.

Fyrr vóru neytini sum sagt í haganum um summarið. Tey gingu ofta langt, — heilt inn á Sund, og so komu tey heimaftur um kvølið. So tað er

Vegurin kom í smáum

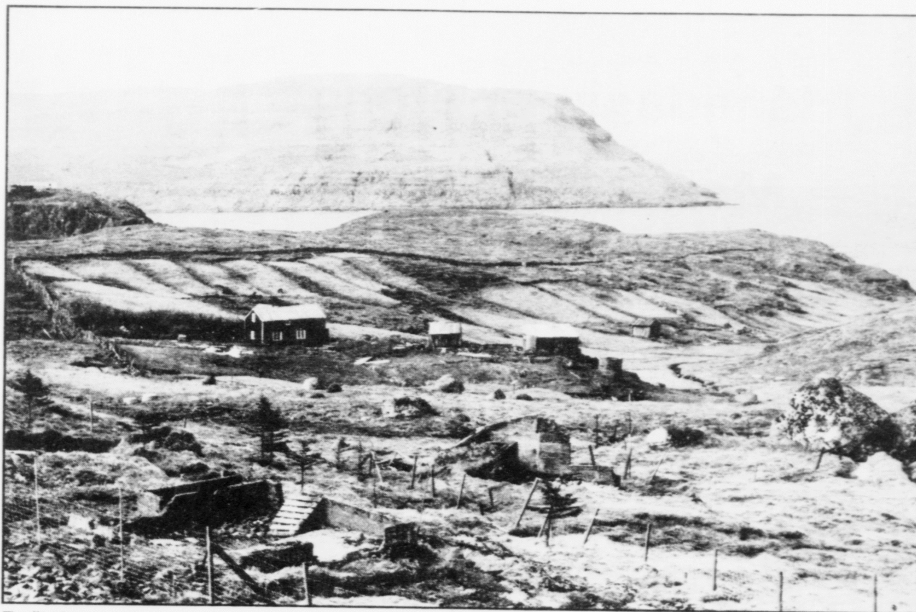
Nær kom vegurin niðan á Hvítanes?

— Hann kom í smáum

gamlar dagar var kúgvín alt. Tá fekk hon hoyggj og døgurðasóð. Tað dámar okkara neytum; vit plaga at kóka spik til teirra. Tað er ómikið til av. Og tað er gott fyrri kúnna.

Eru tey norsku ikki eisini tyngr.

— Okkara eru ikki so stór, tí eg plagi ikki at geva teimum so nógv kraftfóður, tí so kvapsast tey upp. Eg gevi eini 5 pund um dagin. Og hon mjólkar eins nógv og hini neytini, sum fáa nógv kraftfóður. Okkara neyt hava mjólkað eini 16-18 pottar. Men tað er keðiliga við okkara neytum er tað, tær halda so leingi á — tær sleppast ikki. Kálvunum gevi eg ongantið kipp, men altíð neyta-mjól.

Trøðin liggur í Rossagili — millum Hvítanes og Sandvíkar.

Kúgvín »Reyða« stendur á básinum.

neyt, men serliga skuldi ein av teimum vera so góð; hon var stór og svart á liti. Tá løgu neytini í haganum, úti við teir gomlu garðarnar. — Jú, tað er vist, hvítanesfólk og garðafólk var sum eitt hús frá fyrstan tíð.

Seinni varð eisini gingið nógv inn til synir Jóhans, Simun og Hans Simonsen. Og tætta tilknýtið millum bygdinar helt á í nógv ár, men fánaði so smátt burtur, tá ið ikki gingið varð millum bygdinar longur.

Orð & myndir: Marjun

Jacob avmyndaður á trøðni í Rossagili.

spell, at tey ikki sleppa í hagan longur.

Tær gomlu betri

Hvat halda tygum um tað gamla forøyska neytaslagið í mun til tað norska, sum er í dag?

— Eg haldi, tey gomlu neytini vóru líka fræg. Eg minnst, vit høvdu kyr, sum mjólkaðu tólv til fjúrtan pottar vanliga; tær gingu í haganum og fingi ikki somu røkt sum nú, og kraftfóður fingi tær so ikki, so tá ið samanum kemur, vóru tær gomlu betri enn hesar í dag. Vanliga geva vit bert eitt litið sindur av kraftfóðuri. Eg minnst eina av hesum norsku — hon mjólkaði bert fyra litrar, tá ið hon hevði kálvað, tí eg gav henni ikki kraftfóður tann fyrsta dagin. Fåa hesar norsku ikki kraftfóður, so sleppast tær beinanvegin. So tað hevði verið grúlligt, um tað var í gamlar dagar. Í

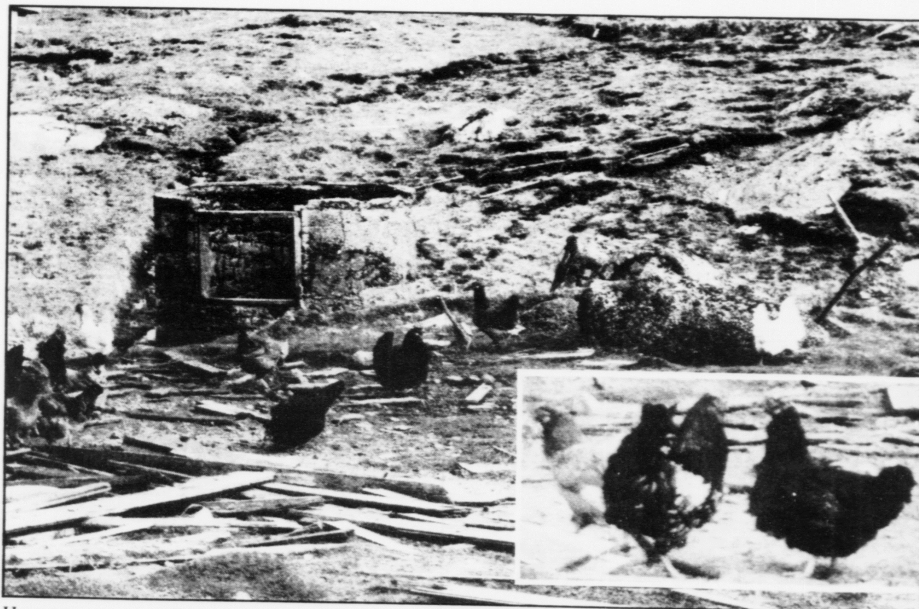
alla tíðina. Hann kom niðan í Týggigil aftan á kríggið. Tað síðsta mundi vera gjørt í 50-unum.

Men frammanundan fóru hvítanesfólk til gongu til Havnar?

— Ja, tá varð gingið eftir Hvítanesgøtuni, sum gekk oman gjøgnum Hoyvíkina. Og tá varð altíð farið inn til gamla Johan, vit róptu. Fóru tey til Havnar, so fóru tey inn á gólvið hjá honum. Eisini varð farið heim til Petur í Hoyvík.

So tað var tætt tilknýti millum bygdinar?

— Garðafólkini og hvítanesfólk vóru ógvuliga tætt knýtt. Uttan fyri Garðar, róptu tey tað tá. Manglaðu hvítanesfólk okkurt, so var at heita á gamla Johan. Manglaðu tey t.d. ein fiskabita um veturin á Hvítanesi, so varð farið oman har at fáa fisk — ella mjól, tí hann hevði so góða kúgv, søgdu tey. Hann hevði fleiri

Høurnar eru ongantið blandaðar við útlendskt slag øll tey uml. 50 árin, Jacob hevur havt tær.